

Forfatter: Andresen, Kresten

Titel: BREV TIL: Andresen, Marie Vilhelmine; Andresen, Johan FRA: Andresen, Kresten (1914-12-12)

Citation: Andresen, Kresten: "BREV TIL: Andresen, Marie Vilhelmine; Andresen, Johan FRA: Andresen, Kresten (1914-12-12)", i *Krestens Breve*, H. ASCHEHOUG & CO., s. 38.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-005702162-000-shoot-L0057021620000050.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Krestens Breve

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Cuy, den 12. 12. 14.

Kære Forældre!

Jeg vilde i Grunden sætte mig til at skrive et Julebrev, men naar jeg tænker paa Julen, bliver jeg saa trist, fordi den slet ikke er til for mig. Jeg kan ikke forstaa, at jeg slet »kke hører fra Jer, har alle mine Breve da ikke naaet Jer? s. 39 Jeg har det fremdeles saa godt, som jeg kan faa det her. Vi havde nær faaet en urolig Nat, denne sidste. Vor Løjtnant vilde med 50 Frivillige i Nattens Mulm og Mørke liste sig om ved den forreste tyndt besatte franske Skyttegrav og falde dem i Ryggen. Det kunde have givet en morderisk Nattefægtning, hvorved vor Stilling vilde være bleven overøst med Granater og Shrapnells i en aldeles uhyggelig Grad. Men heldigvis blev det for lyst; Maanen stak sit nysgerrige Ansigt op over den sønderskudte By, og saa blev det ingen Ting til. —

— I Gaar rykkede den sidste Rest af civile Folk ud af Byen. Det var sørgeligt at se, hvorledes den blev plyndret. Officererne tog først, hvad de vilde have, derpaa kom Mandskabet.

Jeg blev kommanderet derop med en halv Snes Mand. Feltwebelen, en Overlærer fra Flensborg, snusede alle Skuffer og Gemmer igennem. Vi kom ind i en større Bod — Herregud, hvor saa der ud. Jeg stod og saa til med Hænderne knyttede i Lommerne; men jeg maatte jo gemme Harmen til bedre Tider.

[I Døren til Boden stod endnu en finklædt Dame i Jakke og Pelskrave, men uden Hat. Det var vel Fruen i Huset. Hun kunde ikke finde sin Mand og spurgte os, hvor han var; men jeg vidste intet. Aa, der laa en Nat i hendes kulsorte Øjne, men jeg kunde ikke tyde, om de rummede Fortvivlelse eller Foragt; og jeg skammede mig over mit Selskab, og ønskede tifold, at jeg kunde løbe langt bort og skjule mig.]

Byens Slot er brændt, og hvad der var i Kælderen af Vin og andet er forlængst slæbt i Skyttegravene. Men mest vemodigt er det at se Kirken. Endnu hænger Klokken oppe mellem sammenstyrtet Bjælkeværk, falder den ned, vil den klinge for sidste Gang.

Midt paa Taarnfa^aden hænger der en Statue af den korsfæstede Kristus; men en Granat har ramt den og slaaet den midt over. Aa! Hvor er Krig dog grusom og hensynsløs! De største Værdier trampes ned, Kristendom, Moral, Hjem og Arne; og saa tales der om Kultur i vore Tider. Man fristes til at tabe Troen paa Kultur og Værdi, naar de ikke har mere paa sig.

Men alligevel, jeg tror, vi er slaaet ind paa et bedre Spor hos os; lad os holde os paa det jævne, og saa være helt hvad vi er. Man maa jo ogsaa regne med, at der skal et s. 40 godt Rygstød til, for ikke at demoraliseres i en saadan Tid. Og jeg takker Jer mange Gange for det Hjem, I har givet mig; nu først mærker man, hvad det er værd.